

An orange grove with rows of trees and a dirt path. The trees are lush green and heavily laden with ripe, orange-colored fruit. The path is made of dry earth and is scattered with fallen leaves and small pieces of fruit. The perspective is from a low angle, looking down the path between the rows of trees.

FERN
MICHAELS

MISKI EI JÄÄ
SALADUSEKS

Originaali tiitel:
Fern Michaels
No Safe Secret
2016

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste, paikade või elus või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ann Kitsnik
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2016 by Fern Michaels.
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E11350718
ISBN 978-9949-82-328-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene osa

Miski ei rõhu raskemini kui saladused.

Jean de La Fontaine, prantsuse poeet (1621–1695)

Proloog

*Kooli lõpuõhtu
Blossom City, Florida*

Maddy Carmichael surus oma roostepunase 1964. aasta Ford Mustangi gaasipedaali vastu põrandat. Sellele järgnev kiirusesööst sähvatas läbi veresoonte nagu ootamatu välk Florida pilvitus sinises taevas. Tema silmadesse tõusid kuumad pisarad ja voolasid mööda põski alla, kui ta tegi tuttava pöörde suurele teele. Ta oleks pidanud koju jääma. Teda kummitas ikka veel kolme öö tagune unenägu, see lausa irvitas tema üle.

Ta oli alasti ja seisis keset spordisaali ning terve tema klass vahtis teda. Luupainaja, mida ta oleks unustada tahtnud, kuid see ei erine nudki suuremat sellest, mida ta kogunud oli. Tegelikult oli unenägu palju parem.

Mõne tunni eest oli ta libistanud selga ilusa smaragdrohelise kleidi, mille oli ostnud eelmisel nädalal Belki kaubamaja allahindluselt. Põhjus, miks ta selle kleidi ostis, oli lisaks hinnale tõik, et kleidil olid taskud. Tänu taskutele kadus vajadus võtta kaasa ridikül.

Mööda põski voolavaid pisaraid pühkides meenutas ta, kuidas oli eiranud näriivat halba eelaimust, mida ta oli tundnud tänaõhtuseks lõpupeoks kleiti palistades. Ta oli just täna Fiona's Floral Designist randmekimbu ostnud. Odavad valged nelgid sinakasrohelistel taustal, sinakasrohelistes lindid, kolm tooni heledamad kui kleit, libisemas

randmelt küünarnukini. Ta naeratas enda peegelpildile väikeses peeglis, mille ta oli oma kapiukse siseküljele riputanud. Sellel samal hetkel oli ta lubanud endale, et jätab kõik negatiivsed mõtted kõrvale. Ainult täna. Ta teadis, et homme tuhiseb päriselu orkaani kombel tagasi ja tema tegelik elu oli harva meeldiv.

Tänane päev on eriline. Täna on tema keskkooli lõpupidu. Tema viimane aasta keskkoolis. Uue ja parema elu algus. Ta oli palvetanud selle päeva eest sellest ajast alates, kui ta oli piisavalt vana, et palvetada.

Tal olid väikesed säästud kooli kõrvalt tehtud tööotsade eest – tavaline lapsehoidmine, neljapäevaõhtuti All Bright Cleanersis teenindaja, kolm õhtut nädalas ettekandja Tony's BBQ Pitis. Igal pühapäeval aitas ta pastor Royeril pärast hommikust jumalateenistust korjata kokku lauluraamatuid ja prügi, mida kirikulised ja nende lapsed maha jätsid. Selle eest sai ta alati kakskümmend dollarit. Ta oli mitu korda pastori pakkumisest keeldunud, kuid viimaks andis ta järele, kui pastor oli üpris järsul toonil kinnitanud, et temast on rumal keelduda. See valmistas piinlikkust, kuid ta oli juba ammu selgeks saanud, et uhkus ei maitse nii hästi kui soe toit. Üpris vastumeelselt oli ta võtnud vastu kõik need heategeva lahkuse ilmingud, millal iganes neid pakuti.

Ta elas linnaservas väikeses haagiselamus, kiviviske kaugusel kohalikust tomatihoidiste tehastest, koos oma ema Lenore ja kaksikvenna Marcusega. Marcus oli lemmiklaps. Poiss, keda kõik tüdrukud endale tahtsid. Kuldsete silmadega poiss. Kui nad nooremad olid, oli Maddy sageli imestanud, miks nende silmad ühte värvi ei olnud, kuigi nad olid kaksikud. Ükskord oli ta seda ema käest küsinud ja saanud vastuseks kiire kõrvakiilu. Rohkem ta ei küsinud. Tegelikult ta peaaegu ei näinudki oma ema. Kuigi Lenore jagas mõnikord räsitud haagismaja tema ja Marcusega, oli ema väljailmumine haruldane. Kui mehel, kellega ta parasjagu koos oli, juhtus olema koht, kus ta sai koos temaga veeta oma viinaiumas päevi ja öid ja kuni mees oli valmis andma talle piisavalt raha igapäevase napsi ja tollel hetkel eelistatud narkootikumide jaoks, püsis ta emal.

Emal maine tõi Maddyle kaasa rohkesti alandusi. Ta oli õppinud eirama iroonilisi kommentaare ja kahemõttelisi pilke poistekambalt,

kellega Marcus koolis seltsis. Maddy oleks tahtnud maailmale kuulutada, et ta ei ole selline nagu tema ema, et ta töötab kõigest väest, et maksta üüri tõntsaka plekkpurgi eest, mida ta koduks kutsus. Ta töötas isegi kõvemini selle nimel, et hinded head oleksid. Lootes stipendiumi saada, veetis Maddy kogu oma vähese vaba aja õppides. Ta oli otsustanud, et tal saab olema parem elu.

Kuue nädala pärast lõpetavad nad Marcusega kooli. Nii palju kui ta teadis, tahtis Marcus jätkata Florida osariigi ülikoolis jalgpallistipendiumiga. Tema hinded olid kohutavad, kuid kõik teadsid, et sellel ei ole mingit tähtsust, kuni sa jalgpalliväljakul hakkama saad. Marcus oli hiilgav sportlane. Ta oli ka hiilgav kaabakas. Maddy oli kindel, et see viimane iseloomujoon ei aita teda raasugi, kui, või pigem millal, ta oodatud stipendiumi saab. Mõnedele mitte-nii-lahedatele kuttidele ta ei meeldinud. Brett Lynch, Maddy parim sõber alates seitsmenda klassist, ütles, et paljud kutid viskasid seljataga Marcuse üle nalja. Pidades teda täiesti ajuvabaks. Maddy nõustus salamisi, kuid ei öelnud seda. Marcus on tema vend. Tema kaksikvend, kui see peaks lisapunkte andma. Ta võlgneb vennale vähemalt natuke perekondlikku lojaalsust, kuigi vend igakülselt tema elu hävitas.

Suutmata end enam tagasi hoida, karjus ta autos vaikselt, pisarad voolasid silmadest suurte vihaste tilkadena ja langesid tema lõpukleidi pihikule, muutes rohelise värvi mustaks. Silmapilgutustega uut pisarate-tulva vaigistades luristas Maddy nina ja tumedalt mullateelt pilku pöörata pistis käe kaassõitja istmel olevasse käekotti, otsides salvrätipakki, mille ta enne kodust lahkumist sinna oli torganud. Ta mäletas, et oli neid kotti toppides mõelnud, et võib-olla ei kujune tänane õhtu eriliseks ja lõpuks võib ta nutma hakata. Ta oli kavatsenud jätta koti autoistmele seniks, kuni ta pärast pidu tagasi läheb. Ta teadis, et nutab kogu kodutee. Lihtsalt teadis.

Ta tupsutas silmi, hoides kätt roolirattal, nuuskas vabas käes oleva salvräti sisse, keris akna alla ja viskas kasutatud paberi välja mõtlemata, kas ta reostab ümbrust või mitte. Kuum õhk tabas teda nagu ahjulöösk. Ta vihkas Floridat, vihkas kuumust, niiskust, pöörast loodust, mis näis lausa ründavat. Eelmisel nädalal hoidis koiott, kes keeldus lahkumast,

teda haagismajas kinni seni, kuni ta helistas hädaabinumbril 911 ja linn saatis kütid seda elukat kinni püüdma. Üks tema naaber oli juba kaotanud kolm kassi ja ühe väikese koera. Akent üles kerides mõtles ta, et ei suuda ära oodata, millal ta sellest kohast minema pääseb. Võib-olla kolib ta Alaskale, kuhugi, kus on külm. Kuhugi, kus on neli aastaaga. Mitte kuum, kuumem ja kõige kuumem. See, miks ema nad sellesse osariiki oli toonud, jäi talle siiani mõistatuseks.

Maddy oli valmis oma säästude peale kihla vedama, et see oli kuidagi seotud mõne mehega, võimalik, et tema isaga, ent ka tema jäi saladuseks. Kunagi, kui ta oli olnud piisavalt julge, et seda jutuks võtta, oli ema keeldunud seda teemat arutamast.

Tema mõtted rändasid ringi. Ükskõik mis aitaks mitte mõelda sellele, mis sundis teda võimlast välja oma päevinäinud Mustangi juurde jooksmata. Praegu vihkas ta Marcust ja tema rõvedat pätikampa. Ta ei soovinud selles maailmas rohkem kui midagi muud, et keegi peksaks ta vaeseomaks, et ta ei saaks enam kunagi jalgpalli mängida. Tal ei olnud mingit tahtmist palvetada selle eest, et keegi talle aru pähe paneks. Aga praegu ei oleks talle korda läinud, kui nad ta venna oleksid ära tapnud. Tõesti, ta soovis, et nad tal ajud välja klopiksid. Selle valguses, mis ta oli äsja läbi elanud, oleks see olnud lahkus. Liigagi lahke.

Maddy pööras laias kaares Carroll Roadile, mis tegelikult oli hulk kurve, mida ümbritsesid apelsinipuudesalud ja see tee oli kitsas ja ebaturvaline. Tõrjudes tagasi uut portsu vihapisaraid, langetas ta kiiruse 50 kilomeetrini tunnis, teades, et see tee on alati ohtlik ja tänasel lõpupeoõhtul veelgi ohtlikum. Juba varem oli omavahel jagatud ohtrasti alkoholi, kanepit ja kokaiini. Suurem osa tema klassikaaslastest olid tohmanid, kes ei mõelnud muule kui joomisele ja pärast pidu autodega ringikihutamisele. Vähemalt ei ole Marcusel autot. See oli peaaegu õnnistus. Peaaegu, sest ta vihkas teda ikka veel. Kuigi ta teadis, et Marcuse puhul polnud mõtet emotsioone raisata. Tema suur lahe jalgpallimängijast vend, kes oli tema üle naernud ja teda alandanud, kui tema sõbrad ja võimalik, et ka tema ise, olid tema suhtes kohutava teo toime pannud. Vend oleks teda hea hinna ees pakkunud igäihele, kes aga maksta tahtis. Ta oli kiusaja. Ja argpüks. Vääritud inimrämps.

Enam oleks teda oodates pidanud aborti tegema, kuid siis ei oleks ka teda olemas, ent soovida võis sellegipoolest. Ja nüüd soovis ta, et vend oleks surnud. Mitte tema, aga kellegi teise kätte läbi. Ja ega ta ise selle puhul pisarat poetaks. Ta arvas, et tõenäoliselt lööks ta hoopis tema haua tantsu.

Kättega rooli külge klammerdudes, nii et sõrmenukid valged, mängis Maddy mõttes läbi selle, mida ta suutis meenutada äsja kogetud õudusunenäost. Ta peab midagi tegema, ent ta polnud päris kindel, mis see on. Ta peab keskendumisele juhtimisele.

Tal oli vaja mõelda.

Kuritegu. Tema vend ja tema sõprade punt olid äsja pannud tema vastu toime kuriteo. Nad *ei pääse* karistusest. Ta mõtles uuesti läbi selle õhtu sündmused. Algusest lõpuni, nimetades mõttes oma kahtlusaluseid nimepidi. Ricky Rourke, eestvedaja. Dennis Wilderman, Ricky nõbu ja parim sõber, kes tegi kõike, mida Ricky ütles. Kevin Marsden, kes jõuab tõenäoliselt kaugemale, hea õpilane ja jalgpallur. Troy Bowers, järjekordne jalgpallur, aga sama juhm kui Marcus, võib-olla isegi juhmim. Ja muidugi veel Marcus. Tema vend. Tema *kaksik*.

Millal, kuidas ja ennekõike miks nad olid seda sepsinud? Et teda alandada? Kas lõpuõhtul ei olnud midagi muud teha? Raha? Ühelgi neist põhjendustest ei paistnud mingit mõtet olevat. Kuriteol, mille nad tema suhtes toime panid, ei olnud mingit õigustust.

Mõtted rändasid tagasi lõpuõhtu alguse juurde. Õhtu oli alanud paremini, kui ta oodanud oli.

Üksi lõpuõhtul võimlasse sisenemine ei olnud pooltki nii õudne, kui ta oli arvanud. Tegelikult, kui sellel mingit tähtsust oli, tervitas teda mitu populaarset koolikaaslast. Karen Clarke, ergutuskoori juht ja Kareni parim sõber ja teine kapten Elizabeth Mirro koos oma poissõprade Randall Harrise ja Andrew „Suure Andy” Wileyga, kes oli umbkaudu kaks meetrit pikk ja naeratas talle, kui ta ehitud võimlasse astus. Nad olid lahe seltskond, kellega kõik suhelda tahtsid. Ta lehvitas vastu, endal suul kerge naeratus.